

Hồi Thứ Mười Lăm

THIỆT KỶ ĐỘT XUẤT

Tiết Thần Y gật đầu:

– Đương nhiên là có thể trị được, nhưng ít nhất cũng phải một thời gian, từ mười hôm đến nửa tháng mới hoàn toàn bình phục. Người bệnh không được rời khỏi giường và cần phải giữ sự yên tĩnh tuyệt đối. Đừng làm gì phiền nhiễu đến người bệnh trong thời gian tịnh dưỡng.

Tiết Thiếu Lăng cười thâm, biết nghĩa phụ bảo thế là có ý dọn đường cho chàng thoát khỏi nơi này.

Bỗng có tiếng nữ nhân từ bên ngoài vọng vào:

– Đường chủ đến!

Tiếng chân người vang lên nơi cửa, lão già áo xanh từ từ bước vào.

Thiên Lang Trảo Đồng Bách Xuyên và Tiết Thần Y cùng đứng lên.

Lão già áo xanh vòng tay về phía Tiết Thần Y trầm giọng thốt:

– Bao lâu nay nghe đại danh của Tiết Thần Y bốn tòa hết sức ngưỡng mộ mong có dịp được thấy tôn nhan, bất ngờ hôm nay vì thương thế của vị tiểu huynh đệ này lại phải làm phiền đến bậc thánh thủ thành mất cái vẻ kính trọng, bốn tòa áy náy vô cùng.

Tiết Thiếu Lăng cười thâm, nghĩ:

– Nói hay chưa? Ta đã thành tiểu huynh đệ của lão tự bao giờ?

Đồng Bách Xuyên tưởng cần phải giới thiệu một câu:

– Tiết huynh! Vị này là Lăng Đường chủ, vị đứng đầu ba đường của bốn môn.

Tiết Thần Y vòng tay, khẽ nghiêng mình:

– Lão phu không dám nhận sự quá tặng của Đường chủ. Đường chủ khiêm nhượng vô cùng, chứ thanh danh của Đường chủ trên giang hồ còn ai không nghe nói đến?

Lão già áo xanh vẫn với giọng nghiêm lạnh như lúc nào:

– Tiên sanh đã khám nghiệm thương thế của vị tiểu huynh đệ rồi chứ?

Tiết Thần Y gật đầu:

– Lão phu vừa xem mạch xong. Vị tiểu bằng hữu đó bị thương do một thủ pháp thần kỳ gây ra, lão phu bất tài nên chưa dám đoán định được tình trạng thế nào.

Lão già áo xanh gật đầu:

– Đúng vậy! Chính bốn tòa đã gây thương thế cho y.

Chẳng những Đồng Bách Xuyên giật mình, mà cả Tiết Thần Y cùng Tiểu Yến cũng giật mình vì lão đã không giấu diếm gì cả.

Tiết Thần Y kêu lên:

– Y bị Đường chủ đánh trọng thương?

Lão già áo xanh phát một cử chỉ tay:

– Tiên sanh là quý khách của bốn môn, trước hết hãy ngồi xuống rồi mình đàm đạo.

Tiết Thần Y lại vòng tay:

– Đường chủ lại quá lời! Lão phu đâu đáng được xem là quý khách.

Cả ba cùng ngồi xuống.

Lão già áo xanh từ từ nói:

– Trong mấy hôm nay, chắc tiên sanh phiền uất lắm?

Tiết Thần Y lắc đầu:

– Không! Lão phu được tiếp đãi hết sức trọng hậu, được Đường chủ hạ cố có lẽ phải cảm tạ tình đâu dám phiền uất!

Lão già áo xanh gật đầu:

– Tiên sanh không cố chấp, bốn tòa cảm kích vô cùng. Hôm nay thỉnh tiên sanh đến đây, bốn tòa có ý gì chắc tiên sanh thừa hiểu?

Tiết Thần Y giật mình:

– Nếu lão phu không lầm, thì ý tứ của Đường chủ không ngoài mục đích chữa trị cho vị tiểu huynh đệ kia?

Lão già áo xanh nhếch mép cười nhẹ:

– Chính bốn tòa gây ra thương thế cho y do thủ pháp độc đáo của bốn môn, dưới gầm trời này chỉ có bốn môn là có thuốc chữa trị mà thôi. Dù tiên sanh có tài siêu thần nhập thánh, cũng không thể trong một thời gian ngắn mà có thể chữa lành được...

Tiểu Yến đứng một bên chen vào:

– Phải đó! Tiết Thần Y vừa bảo phải ít nhất là mười hôm hay nửa tháng.

Lão già áo xanh điềm nhiên:

– Sở dĩ bốn tòa chưa cho y dùng thuốc trị thương của bốn môn là có ý muốn để Thần y xem qua tình trạng, bởi bốn tòa còn có việc thương lượng với tiên sinh.

Tiết Thần Y trang trọng:

– Lão phu chờ nghe!

Lão già áo xanh từ từ:

– Tiên sanh có tất cả mấy người con?

Tiết Thần Y lo lắng:

– Lão phu hiếm hoi, chỉ một người con trai thôi.

Lão già đưa mắt nhìn sững Tiết Thần Y cười lạnh:

– Bồn tào thỉnh tiên sanh đến đây, đãi như thượng tân, tại sao tiên sanh không chịu hợp tác?

Tiết Thần Y bối rối vô cùng, lão hấp tấp phân trần:

– Điều đó lão phu chưa nghiên cứu kỹ.

Lão già áo xanh lại cười lạnh:

– Bồn tào thực sự muốn thương lượng với tiên sanh, mong tiên sanh suy nghĩ kỹ lại.

Đôi mắt của lão ngời lên ánh tinh quang nghiêm lạnh, ánh tinh quang đó bắn sang chiếc giường nơi Tiết Thiếu Lăng đang nằm bất động. Trong ánh tinh quang có ẩn nấp một niềm đe dọa, đoạn lão chuyển ánh tinh quang trở lại Tiết Thần Y, trầm giọng:

– Tiên sanh có biết vị tiểu huynh đệ trên giường bệnh kia là ai chăng?

Tiết Thần Y nghe rợn xương sống, lão cố hết sức trấn định tâm thần, nhưng con tim cứ đập rộn lên, lão run run giọng:

– Là một tiểu huynh đệ của Đường chủ chứ còn ai nữa?

Lão già áo xanh phớt một nụ cười:

– Không!

Day qua nữ tỳ ra lệnh:

– Tiểu Yến! Giở chiếc chăn ra cho Tiết Thần Y nhìn một chút.

Chính Tiết Thiếu Lăng nghe Đường chủ uy hiếp nghĩa phụ toan tốc chăn ngồi dậy gây sự, chàng chưa kịp làm thì Tiểu Yến sắp làm, nên chàng nằm im.

Trước khi đó, Tiết Thần Y đã dùng phép “Truyền âm nhập mật” bảo chàng:

– Dù có việc gì xảy ra con cũng không được vọng động.

Tiểu Yến đã giở chiếc chăn, Tiết Thiếu Lăng nhắm nghiền đôi mắt, vờ thiếp ngủ.

Tiết Thần Y đến nỗi này không còn cách nào hơn, đã đóng kịch phải đóng luôn, vờ kêu lên:

– Trời! Con trai của lão phu!

Lão già áo xanh từ từ thốt:

– Đúng vậy, chính lệnh lang! Chỉ cần tiên sinh bằng lòng hợp tác với bồn

môn thì thương thế của linh lang có nặng đến đâu, bốn tòa bảo đảm sẽ chữa lành.

Tiết Thần Y trầm ngâm một chút:

– Lão phu thật tình chưa nghiên cứu kỹ. Xin Đường chủ khoan hạn mấy hôm cho lão phu suy nghĩ kỹ lại.

Lão già áo xanh gằn giọng:

– Tiên sanh đừng quên đấy! Tuy lệnh lang đã uống một viên Bảo Tâm đơn của bốn tòa, song thuốc đó chỉ có công hiệu cầm hơi trong ba hôm thôi. Trong thời gian ba ngày đó, tiên sanh phải dứt khoát thái độ. Nếu quá hạn, dù bốn tòa có dùng linh dược của bốn môn cũng không vãn hồi được sự thể đáng tiếc.

Tiết Thần Y găng gượng gật đầu:

– Lão phu sẽ cố gắng phục lệnh Đường chủ trong ba hôm.

Lão già áo xanh cười nhẹ:

– Đồng hộ pháp hãy đưa Tiết tiên sanh xuống lầu!

Tiết Thần Y đứng lên cáo từ Đường chủ, khi ngang qua chiếc giường, lão lại giở “Truyền âm nhập mật” dặn dò Tiết Thiếu Lăng:

– Con hãy liệu cách nào thoát đi trong vòng ba hôm trở lại, đừng lo ngại cho cha.

Tiết Thiếu Lăng không dám nhúc nhích, nằm nghe tiếng chân Tiết Thần Y và Đồng Bách Xuyên xa dần, xa dần.

Trong gian phòng, chỉ còn lại lão già áo xanh và Tiểu Yến.

Bỗng, chàng nghe tiếng than khẽ phát ra từ đầu giường.

Tiếng than có âm thanh của nữ nhân mà lại không phải của Tiểu Yến. Điều nhận xét đó gây hoang mang cho chàng không ít.

Ngoài lão già áo xanh và Tiểu Yến, đâu có nữ nhân nào khác đâu?

Âm thanh đó lại vang lên, qua câu nói tiếp:

– Tiểu Yến! Lấy một viên Lưỡng Nghi đơn cho hấn uống.

Tiểu Yến hỏi lại:

– Đường chủ vừa hẹn với Tiết Thần Y trong ba hôm, sao bây giờ lại cho uống Lưỡng Nghi đơn?

Tiết Thiếu Lăng hết sức nghi hoặc, nghĩ thầm:

– Đường chủ trong cái lốt lão già áo xanh đó lại là một nữ nhân?

Âm thanh đó vang lên đáp lời Tiểu Yến:

– Hấn trúng Huyền Âm chưởng của ta lại nhằm chỗ nhược thương thế rất nặng, dù có Bảo Tâm đơn ta vẫn ngại biến chứng xảy ra, thà mình đề phòng trước vẫn hơn.

Tiểu Yến gật đầu:

– Lưỡng Nghi đơn chỉ được uống trong hai giờ Ngọ và Tý thôi. Hiện tại, giờ Ngọ đã qua rồi, vậy tiểu tỳ đợi đến giờ Tý sẽ cho y uống.

Âm thanh đó tiếp:

– Người đừng quên nhé! Hãy cố gắng chăm sóc cho hần.

Tiểu Yến cười nhẹ:

– Đường chủ yên tâm! Tiểu tỳ đã hiểu.

Có tiếng chân người bước ra khỏi phòng.

Tiết Thiệu Lăng vô cùng kinh ngạc, trong mười phần chàng nghi hết chín phần Đường chủ là nữ nhân.

Tiểu Yến đưa Đường chủ ra khỏi phòng, bước lại bên giường khẽ nói:

– Tiết tướng công! Mong tướng công đừng phụ lòng Đường chủ nhé.

Tiết Thiệu Lăng cố trấn định tâm thần, vờ thêm thiếp.

Tiểu Yến nhìn chàng một chút, cười nhẹ rồi bước ra ngoài, khóa trái cửa phòng lại đi luôn.

Vì non kinh nghiệm giang hồ, Tiết Thiệu Lăng không khỏi hoang mang, rối loạn tâm tư trước bao nhiêu biến cố dập dồn.

Từ khi hỗn chiến với Long Môn Ngũ Quái tại Tả Gia Ba bên ngoài thành Lạc Dương, chàng đã thắc mắc về việc Tiết Thần Y bị bắt bất ngờ.

Chàng chưa có một giải đáp thỏa đáng nào cho sự thắc mắc đó, lại gặp phải rắc rối khác nơi Vân Nhạc Phong, một tổ chức bí mật dùng mưu độc quản thúc bọn Nam Nhạc Quán Chủ, Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiền sư, chàng cũng bị kẹt luôn trong vụ này.

Sở dĩ chàng bằng lòng bị kẹt vì chàng muốn vào tận sào huyệt của tổ chức đó, mong khám phá ra những bí mật lớn lao.

Nhưng, hiện tại chàng thu hoạch được gì? Gặp được Đường chủ, biết lão họ Lăng, điều đó có giúp gì cho chàng được chi tiết quan trọng nào đâu?

Biết được Lăng đường chủ chưa đủ, phải biết Chủ thượng của chúng mới mong hoạch định được một chương trình đối phó.

Giờ đây, bản thân bị giam cầm, tựu trung chàng vẫn mù mịt về lai lịch của Lăng đường chủ và vị Chủ thượng, lãnh đạo của tổ chức. Đã không biết mảy may gì về lai lịch họ thì làm sao hiểu nổi họ muốn âm mưu gì?

Chàng nhận thấy tuy mạo hiểm vào tận sào huyệt chúng, chàng gặp được trường hợp thuận lợi vô cùng, vì xem ra Lăng đường chủ và Tiểu Yến không có ác ý gì với chàng.

Chàng cứ việc vờ bệnh, vờ được lâu chừng nào hay chừng nấy.

o O o